

Věc C-601/20

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

13. listopad 2020

Předkládající soud:

Tribunal d'arrondissement (Luxembourg)

Datum předkládacího rozhodnutí:

13. říjen 2020

Žalobkyně:

SOVIM SA

Žalovaný:

Luxembourg Business Registers

Usnesení v obchodní věci 2020TALCH02/01568 podle čl. 7 odst. 3 a čl. 15 odst. 5 la loi du 13 janvier 2019 instituant un Registre des bénéficiaires effectifs (zákon ze dne 13. ledna 2019, kterým se zřizuje rejstřík skutečných majitelů) (dále jen „RBE“)

[OMISSIS]

V projednávané věci [OMISSIS]

m e z i :

Akciovou společností **SOVIM SA**, se sídlem v L - 2449 Lucemburk, [OMISSIS];

žalobkyní [OMISSIS]

a:

hospodářským zájmovým sdružením **LUXEMBOURG BUSINESS REGISTERS**, zkráceně LBR, se sídlem v L-1468 Lucemburk [OMISSIS]

žalovaným, [OMISSIS]

[OMISSIS]

Po vyslechnutí návrhových žádání zmocněnců účastníků řízení na jednání konaném dne 13. října 2020, [OMISSIS]

bylo dnešního dne na veřejném zasedání vydáno následující

u s n e s e n í:

Skutkový stav

Dopisem ze dne 12. srpna 2019 zaslaným Registre des bénéficiaires effectifs (rejstřík skutečných majitelů) (dále jen „RBE“) podala akciová společnost SOVIM SA žádost o omezení přístupu k informacím týkajícím se jejího skutečného majitele na základě článku 15 loi du 15 janvier 2019 instituant un Registre des bénéficiaires (zákon ze dne 15. ledna 2019, kterým se zřizuje rejstřík skutečných majitelů) (dále jen „zákon“).

Doporučeným dopisem ze dne 6. února 2020 odmítl správce RBE, hospodářské zájmové sdružení LUXEMBOURG BUSINESS REGISTER (dále jen „LBR“), vyhovět těmto žádostem.

[OMISSIS]

Návrhy a argumenty účastníků řízení

Společnost SOVIM se primárně domáhá toho, aby bylo určeno, že články 12 nebo 15 zákona porušují právo na respektování soukromého a rodinného života, na ochranu údajů nebo na účinnou právní ochranu, a tudíž aby bylo upuštěno od použití těchto ustanovení a aby bylo rozhodnuto, že informace poskytnuté společností SOVIM na základě článku 3 zákona nebudou v RBE veřejně přístupné.

Společnost podpůrně navrhuje soudu, aby položil Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „SDEU“) [OMISSIS] otázky, které vyvstaly.

Ještě podpůrněji společnost navrhuje, aby bylo konstatováno, že v projednávaném případě existuje nepřiměřené riziko ve smyslu čl. 15 odst. 1 zákona, a tudíž aby bylo LBR nařízeno omezit přístup k informacím uvedeným v článku 3 zákona a založit rozsudek, který bude vydán, do spisu společnosti SOVIM vedeného u LBR.

Na podporu své žádosti společnost SOVIM uvádí, že poskytnutí veřejného přístupu k totožnosti a osobním údajům skutečného majitele předaným RBE porušuje právo na ochranu jeho soukromého a rodinného života, jak je zakotveno v článku 8 Evropské úmluvy o lidských právech, v článku 7 Listiny základních práv Evropské unie a v článku 11 odst. 3 Ústavy.

Společnost připomíná, že cílem sledovaným směrnicí 2015/849 o předcházení využívání finančního systému k praní peněz nebo financování terorismu, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 a o zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES a směrnice Komise 2006/70/ES (dále jen „směrnice 2015/849“), ve znění směrnice 2018/843, na základě které byl zákon začleněn do lucemburských právních předpisů, je identifikace skutečných majitelů společností užívaných za účelem praní peněz nebo financování terorismu, jakož i bezpečnost obchodních vztahů a důvěra v trhy.

Podle společnosti SOVIM přitom není prokázáno, jak by nijak nekontrolovaný přístup veřejnosti k údajům obsaženým v RBE umožnil dosáhnout těchto cílů. Naopak se podle ní jedná o závažný a nepřiměřený zásah do soukromého života skutečných majitelů, který je neslučitelný s výše uvedenými předpisy.

Společnost SOVIM má dále za to, že veřejný přístup do RBE představuje porušení článku 7 Listiny základních práv Evropské unie, který má stejný smysl a rozsah jako článek 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Zpřístupnění RBE veřejnosti je dalším zbytečným zásahem, neboť nevede k účinnějšímu boji proti praní peněz než přístup omezený na státní orgány.

[OMISSIS] [Úvahy z oblasti vnitrostátního ústavního práva]

Společnost SOVIM dále tvrdí, že poskytnutí přístupu k osobním údajům obsaženým v RBE veřejnosti představuje porušení řady základních zásad stanovených v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „GDPR“).

Podle společnosti SOVIM je tak porušována zásada minimalizace údajů stanovená v článku 5 odst. 1 písm. c) GDPR, nejen co se týče objemu přístupných údajů, ale i samotného přístupu veřejnosti k těmto údajům, zejména proto, že tento přístup není nezbytný pro dosažení sledovaného cíle boje proti praní peněz a financování terorismu.

Přístup veřejnosti k údajům v RBE je podle názoru společnosti SOVIM navíc v rozporu s článkem 25 GDPR, který ukládá provedení vhodných technických a organizačních opatření k zajištění toho, aby se standardně zpracovávaly pouze osobní údaje, jež jsou pro každý konkrétní účel daného zpracování nezbytné.

Společnost SOVIM má dále za to, že veřejný přístup do RBE představuje porušení článků 14 až 22 GDPR.

Lucemburskému zákonodárci je vytýkáno, že nezavedl bezpečnostní opatření pro zjištění totožnosti každé osoby žádající o přístup k informacím z RBE, zejména prostřednictvím požadavku, aby byl přístup k zapsaným údajům podmíněn registrací na internetové stránce RBE. Společnost SOVIM má rovněž za to, že skutečnost, že není vyžadován oprávněný zájem na nahlížení do údajů v RBE, je v rozporu s vůlí evropského normotvůrce.

Společnost SOVIM tvrdí, že je porušována zásada minimalizace údajů stanovená v článku 5 odst. 1 písm. c GDPR, jelikož nelze zaručit, že údaje obsažené v RBE, do kterých může veřejnost nahlížet, budou využity pro stanovené výslovně vyjádřené a legitimní účely.

Společnost SOVIM se dále opírá o článek 8 Listiny základních práv Evropské unie, který je podle ní porušován volným přístupem veřejnosti k osobním údajům skutečných majitelů.

Konečně se společnost SOVIM zabývá otázkou dodržení čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech, který přiznává právo na účinnou právní ochranu v přiměřené lhůtě, s ohledem na skutečnost, že LBR má na přijetí rozhodnutí o žádosti o omezení přístupu neomezenou dobu, zatímco žaloba proti rozhodnutí LBR musí být podána v prekluzivní lhůtě 15 dnů od jeho doručení.

Totéž právo je podle jejího názoru kromě toho zaručeno článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie.

Co se týče věci samé, společnost SOVIM má za to, že její skutečný majitel je vystaven nepřiměřenému riziku, které je závažné, skutečné a aktuální, neboť hrozí riziko únosu skutečného majitele a jeho rodiny, který se přemísťuje nebo pobývá na africkém kontinentu, zejména ve východní Africe, kde trvale narůstá počet únosů majetných osob teroristickými uskupeními za účelem získání výkupného.

Žádosti o omezení přístupu by proto mělo být vyhověno.

Na jednání dne 13. října 2020 požádala společnost SOVIM předkládající soud, aby dříve, než ve věci bude činit jakékoli další úkony, položil SDEU několik předběžných otázek.

[OMISSIS]

LBR, jakožto správce RBE, nezaujal ve věci samé žádné stanovisko a ohledně předběžných otázek navržených společnostmi SOVIM ponechává řešení na úvaze soudu.

Posouzení

Článek 15 odst. 1 zákona stanoví, že „*subjekt zapsaný do rejstříku nebo skutečný majitel mohou v jednotlivých případech a za níže uvedených výjimečných*

okolností požadovat na základě řádně odůvodněné žádosti zaslané správci, aby byl přístup k informacím uvedeným v článku 3 omezen pouze na vnitrostátní orgány, úvěrové instituce a finanční instituce, jakož i na soudní vykonavatele a notáře jednající jako úřední osoby, pokud by tento přístup vystavil skutečného majitele nepřiměřenému riziku, riziku podvodu, únosu, vydírání, vymáhání peněz, obtěžování, násilí nebo zastrašování, či pokud je skutečný majitel nezletilý nebo jinak právně nezpůsobilý“.

Tento článek vede LBR a v případě podání žaloby proti zamítavému rozhodnutí i soudce, který předsedá obchodnímu senátu tribunal d'arrondissement (obvodní soud), k tomu, aby analyzovali případ od případu a s přihlédnutím k subjektivním skutečnostem, existenci výjimečných okolností odůvodňujících omezení přístupu do RBE.

Je třeba konstatovat, že tribunal d'arrondissement (obvodní soud) [OMISSIS] po vydání usnesení ze dne 24. ledna 2020 [OMISSIS] již položil několik předběžných otázek v rámci věci zahájené za stejným účelem, týkajících se výkladu pojmů „výjimečné okolnosti“, „riziko“ a „nepřiměřený“ v kontextu zákona, a to v následujícím znění:

[OMISSIS]

[OMISSIS] [OMISSIS]

[OMISSIS]

[OMISSIS] [OMISSIS]

[Znění předběžných otázek předložených Soudnímu dvoru ve věci C-37/20]

V souvislosti s předběžnými otázkami navrženými společností SOVIM v tomto řízení vyvstává ještě další problematika.

Článek 3 zákona stanoví, že „v rejstříku skutečných majitelů musí být uvedeny a uchovávány následující informace o skutečných majitelích zapsaných subjektů:

1° příjmení;

2° jméno (jména);

3° státní příslušnost(i);

4° den narození;

5° měsíc narození;

6° rok narození;

7° místo narození;

8° země pobytu;

9° přesná soukromá adresa nebo adresa místa podnikání uvádějící:

a) pro adresy v Lucemburském velkovévodství: obvyklé bydliště uvedené v národním rejstříku fyzických osob, nebo, pro adresy místa podnikání, místo, ulice a číslo domu uvedené v národním rejstříku míst a ulic upraveném v čl. 2 písm. g) zákona ze dne 25. července 2002, o reorganizaci správy katastru a místopisu, jakož i poštovních směrovacích čísel, v platném znění;

b) pro adresy v zahraničí: místo, ulice a číslo domu v zahraničí, poštovní směrovací číslo a země;

10° pro osoby zapsané v národním rejstříku fyzických osob: identifikační číslo stanovené zákonem ze dne 19. června 2013 o identifikaci fyzických osob, v platném znění;

11° pro osoby bez pobytu nezapsané v národním rejstříku fyzických osob: zahraniční identifikační číslo;

12° povaha vlastněného skutečného podílu;

13° velikost vlastněného skutečného podílu.“

Podle článku 11 zákona jsou veškeré výše uvedené informace přístupné vnitrostátním orgánům při plnění jejich úkolů, zatímco podle článku 12 je přístup k informacím uvedeným v čl. 3 odst. 1 bodech 1 až 8, 12 a 13 umožněn každému.

Článek 8 Evropské úmluvy o lidských právech, který zakotvuje právo na respektování soukromého a rodinného života, stanoví následující:

„1. Každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

2. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“

Krom toho článek 7 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) stanoví, že „každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a komunikace“.

Článek 52 Listiny stanoví:

„1. Každé omezení výkonu práv a svobod uznaných touto listinou musí být stanoveno zákonem a respektovat podstatu těchto práv a svobod. Při dodržení zásady proporcionality mohou být omezení zavedena pouze tehdy, pokud jsou

nezbytná a pokud skutečně odpovídají cílům obecného zájmu, které uznává Unie, nebo potřebě ochrany práv a svobod druhého.

2. Práva uznaná touto listinou, jež jsou podrobněji upravena ve Smlouvách, jsou vykonávána za podmínek a v mezích v nich stanovených.

3. Pokud tato listina obsahuje práva odpovídající právům zaručeným Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, jsou smysl a rozsah těchto práv stejné jako ty, které jim přikládá uvedená úmluva. Toto ustanovení nebrání tomu, aby právo Unie poskytovalo širší ochranu.“

Vyvstává tedy otázka, zda je přístup široké veřejnosti k některým údajům obsaženým v RBE slučitelný s výše uvedenými ustanoveními, a zejména s Listinou, tudíž je třeba obrátit se na SDEU s předběžnými otázkami, jejichž znění je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Článek 5 GDPR, který upravuje zásady zpracování osobních údajů, zní takto:

„1. Osobní údaje musí být:

- a) ve vztahu k subjektu údajů zpracovávány korektně a zákonným a transparentním způsobem (,zákonnost, korektnost a transparentnost‘);
 - b) shromažďovány pro určité, výslovně vyjádřené a legitimní účely a nesmějí být dále zpracovávány způsobem, který je s těmito účely neslučitelný; další zpracování pro účely archivace ve veřejném zájmu, pro účely vědeckého či historického výzkumu nebo pro statistické účely se podle čl. 89 odst. 1 nepovažuje za neslučitelné s původními účely (,účelové omezení‘);
 - c) přiměřené, relevantní a omezené na nezbytný rozsah ve vztahu k účelu, pro který jsou zpracovávány (,minimalizace údajů‘);
 - d) přesné a v případě potřeby aktualizované; musí být přijata veškerá rozumná opatření, aby osobní údaje, které jsou nepřesné s přihlédnutím k účelům, pro které se zpracovávají, byly bezodkladně vymazány nebo opraveny (,přesnost‘);
 - e) uloženy ve formě umožňující identifikaci subjektů údajů po dobu ne delší, než je nezbytné pro účely, pro které jsou zpracovávány; osobní údaje lze uložit po delší dobu, pokud se zpracovávají výhradně pro účely archivace ve veřejném zájmu, pro účely vědeckého či historického výzkumu nebo pro statistické účely podle čl. 89 odst. 1, a to za předpokladu provedení příslušných technických a organizačních opatření požadovaných tímto nařízením s cílem zaručit práva a svobody subjektu údajů (,omezení uložení‘);
 - f) zpracovávány způsobem, který zajistí náležité zabezpečení osobních údajů, včetně jejich ochrany pomocí vhodných technických nebo organizačních opatření před neoprávněným či protiprávním zpracováním a před náhodnou ztrátou, zničením nebo poškozením (,integrita a důvěrnost‘);
2. Správce odpovídá za dodržení odstavce 1 a musí být schopen toto dodržení souladu doložit (,odpovědnost‘).“

Při výkladu tohoto předpisu si lze oprávněně klást otázku, zda přístup veřejnosti k údajům uvedeným v RBE umožňuje zaručit dodržování těchto ustanovení.

Proto je třeba položit SDEU předběžné otázky, jejichž obsah je upřesněn ve výroku tohoto usnesení.

Společnost SOVIM se dále zabývá otázkou slučitelnosti článku 15 zákona s požadavkem zajistit účinnou právní ochranu vzhledem k tomu, že stanovená lhůta 15 dnů je mimořádně krátká, a porušuje tak podle jejího názoru článek 6 Úmluvy o lidských právech.

Článek 15 zákona stanoví, že „(2) Správce dočasně omezí přístup k informacím uvedeným v článku 3 pouze na vnitrostátní orgány, jakmile obdrží žádost, a to až do okamžiku doručení jeho rozhodnutí žadateli, a v případě zamítnutí žádosti na dodatečnou dobu patnácti dnů. V případě podání žaloby proti zamítavému rozhodnutí je omezení přístupu k informacím zachováno do doby, kdy již nelze zamítavé rozhodnutí napadnout opravným prostředkem. [...]

(4) Správce zveřejňuje v rejstříku skutečných majitelů oznámení o omezení přístupu k informacím a datum příslušného rozhodnutí.

(5) Každá dotčená osoba, která má v úmyslu napadnout rozhodnutí správce přijaté podle odstavců 2 nebo 3, může podat žalobu proti tomuto rozhodnutí podle ustanovení čl. 7 odst. 3, a to ve lhůtě 15 dnů od zveřejnění oznámení uvedeného v odstavci 4.“

Z toho vyplývá, že lhůta pro podání žaloby počíná běžet od zveřejnění oznámení, a nikoliv od doručení rozhodnutí skutečnému majiteli.

Krom toho není jasné, proč by lhůta 15 dnů pro podání žaloby, která se uplatňuje v mnoha jiných případech, měla být považována za nedostatečnou z hlediska článku 6 Evropské úmluvy o lidských právech.

V tomto ohledu tedy není třeba předkládat předběžnou otázku SDEU.

Z t ě c h t o d ů v o d ů:

[OMISSIS] tribunal d'arrondissement de et à Luxembourg (obvodní soud v Lucemburku) po provedeném kontradiktorním řízení,

[OMISSIS]

přerušuje řízení a pokládá Soudnímu dvoru Evropské unie následující předběžné otázky:

Otázka č. 1

Je čl. 1 odst. 15 písm. c) směrnice (EU) 2018/843, kterým se mění čl. 30 odst. 5 první pododstavec směrnice (EU) 2015/849 o předcházení využívání finančního systému k praní peněz nebo financování terorismu, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 a o zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/60/ES a směrnice Komise 2006/70/ES, v tom smyslu, že ukládá členským státům zpřístupnit informace o skutečných majitelích za každých okolností komukoli ze široké veřejnosti bez uvedení oprávněného zájmu, platný

a. ve světle práva na respektování soukromého a rodinného života zaručeného článkem 7 Listiny základních práv Evropské unie („Listina“) vykládaným v souladu s článkem 8 Evropské úmluvy o lidských právech, s ohledem na cíle uvedené zejména v bodech 30 a 31 směrnice 2018/843, směřující zejména k boji proti praní peněz a financování terorismu; a

b. ve světle práva na ochranu osobních údajů zaručeného článkem 8 Listiny v rozsahu, v němž je jeho cílem zajistit zejména to, aby osobní údaje byly ve vztahu k subjektu údajů zpracovávány korektně a zákonným a transparentním způsobem, aby byly shromažďovány a zpracovávány k omezeným účelům a aby byly minimalizovány?

Otázka č. 2

1. Má být čl. 1 odst. 15 písm. g) směrnice 2018/843 vykládán v tom smyslu, že výjimečné okolnosti, na něž odkazuje, za kterých mohou členské státy stanovit výjimky z přístupu ke všem nebo k části informací o skutečných majitelích, pokud by přístup široké veřejnosti vystavil skutečného majitele nepřiměřenému riziku, riziku podvodu, únosu, vydírání, obtěžování, násilí nebo zastrašování, mohou být shledány pouze tehdy, je-li předložen důkaz o existenci nepřiměřeného rizika podvodu, únosu, vydírání, vymáhání peněz, obtěžování, násilí nebo zastrašování, které je výjimečné, opravdu hrozí konkrétní osobě skutečného majitele, je závažné, skutečné a aktuální?

2. Je v případě kladné odpovědi takto vykládaný čl. 1 odst. 15 písm. g) směrnice 2018/843 platný ve světle práva na respektování soukromého a rodinného života zaručeného článkem 7 Listiny a práva na ochranu osobních údajů zaručeného článkem 8 Listiny?

Otázka č. 3

1. Má být čl. 5 odst. 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „GDPR“), který ukládá ve vztahu k subjektu údajů zpracovávat údaje korektně, zákonným a transparentním způsobem, vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby

a. osobní údaje skutečného majitele zapsané v rejstříku skutečných majitelů, vytvořeném podle článku 30 směrnice 2015/849, ve znění čl. 1 odst. 15 směrnice 2018/843, byly přístupné široké veřejnosti bez kontroly ani odůvodnění ze strany kohokoliv z veřejnosti a bez toho, aby se subjekt údajů (skutečný majitel) mohl dozvědět, kdo měl k těmto jeho osobním údajům přístup; ani tomu, aby

b. správce takového rejstříku skutečných majitelů zpřístupnil osobní údaje skutečných majitelů neomezenému a neurčitelnému počtu osob?

2. Má být čl. 5 odst. 1 písm. b) GDPR, který ukládá účelové omezení, vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby osobní údaje skutečného majitele zapsané v rejstříku skutečných majitelů vytvořeném podle článku 30 směrnice 2015/849, ve znění čl. 1 odst. 15 směrnice 2018/843, byly přístupné široké veřejnosti, aniž správce těchto údajů může zaručit, že jsou uvedené údaje užívány výlučně za účelem, za kterým byly shromážděny, tedy v podstatě za účelem boje proti praní peněz a financování terorismu, když široká veřejnost není orgánem odpovědným za respektování tohoto cíle?

3. Má být čl. 5 odst. 1 písm. c) GDPR, který ukládá minimalizaci údajů, vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby široká veřejnost měla prostřednictvím rejstříku skutečných majitelů vytvořeného podle článku 30 směrnice 2015/849, ve znění čl. 1 odst. 15 směrnice 2018/843, přístup, kromě příjmení, měsíce a roku narození, státní příslušnosti a země pobytu skutečného majitele i k povaze a velikosti jím vlastněného skutečného podílu, jakož i k jeho datu narození a místu narození?

4. Nebrání čl. 5 odst. 1 písm. f) GDPR, který ukládá, aby zpracovávání osobních údajů bylo prováděno způsobem, který zajistí náležité zabezpečení osobních údajů včetně jejich ochrany před neoprávněným či protiprávním zpracováním, čímž zaručuje integritu a důvěrnost těchto osobních údajů, tomu, aby přístup k osobním údajům skutečných majitelů dostupným v rejstříku skutečných majitelů vytvořeném podle článku 30 směrnice 2015/849, ve znění čl. 1 odst. 15 směrnice 2018/843, nepodléhal žádnému omezení, podmínkám ani povinnosti zachovávat jejich důvěrnost?

5. Má být čl. 25 odst. 2 GDPR zaručující standardní ochranu údajů, který má zejména zajistit, aby osobní údaje standardně nebyly bez zásahu dotčeného člověka zpřístupněny neomezenému počtu fyzických osob, vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby

a. rejstřík skutečných majitelů vytvořený podle článku 30 směrnice 2015/849, ve znění čl. 1 odst. 15 směrnice 2018/843, nevyžadoval, aby na internetové stránce uvedeného rejstříku byly registrovány osoby ze široké veřejnosti, které nahlížely do osobních údajů skutečného majitele; ani

b. uvedenému skutečnému majiteli nebyla sdělena žádná informace o tom, že bylo nahlíženo do jeho osobních údajů zapsaných v takovém rejstříku; ani

c. se neuplatnilo žádné omezení rozsahu a přístupnosti dotčených osobních údajů s ohledem na účel jejich zpracování?

6. Mají být články 44 až 50 GDPR, které stanoví přísné podmínky pro předávání osobních údajů do třetích zemí, vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby takové údaje skutečného majitele zapsané v rejstříku skutečných majitelů vytvořeném podle článku 30 směrnice 2015/849, ve znění čl. 1 odst. 15 směrnice 2018/843, byly za každých okolností přístupné komukoli ze široké

veřejnosti bez uvedení oprávněného zájmu a bez omezení, co se týče toho, kde se tato veřejnost nachází?

[OMISSIS]

PRACOVNÍ DOKUMENT